

NAŠIEL SOM SNEŽIENKU

Veselo

Na-šiel som na pod-stien-ku pr-vú jar-nú sne-žien-ku.

Chy-ta-la si na vieč-ka tep-lé lú-če sl-nieč-ka.

Možnože si na vienok
odtrhnem pár snežienok.
Dám ho mamke ako dar,
nech vie, že sa blíži jar.

FIALÔČKY

„Fialôčky, fialôčky, modré oči máte,
na koho tu pri chodníčku stále vyčkávate?“
„Na deti. Keď pôjdu hrať sa do lipovej tône,
vdýchne im na cestičku trochu jarnej vône.“

„Sedmokrásky, sedmokrásky, máte zlaté oči.
Na koho tu vyčkávate v tráve na úbočí?“
„Nedočkavo pýtame sa, kedy príde asi
zatúlaný braček vetriček učesať nám vlasy.“

„Hej, ty podbeľ pri potôčku, kvietok žltý, malý,
povedzže nám, odkiaľ sa tu toľké kvietky vzali?“
„Zo zimného spánku jarne slniečko ich budí,
aby takto potešilo oči všetkých ľudí.“

LIENKY

„Lienky, lienky, kam letíte?“

„Do neba.“

„A pri bráne priepustku vám netreba?“

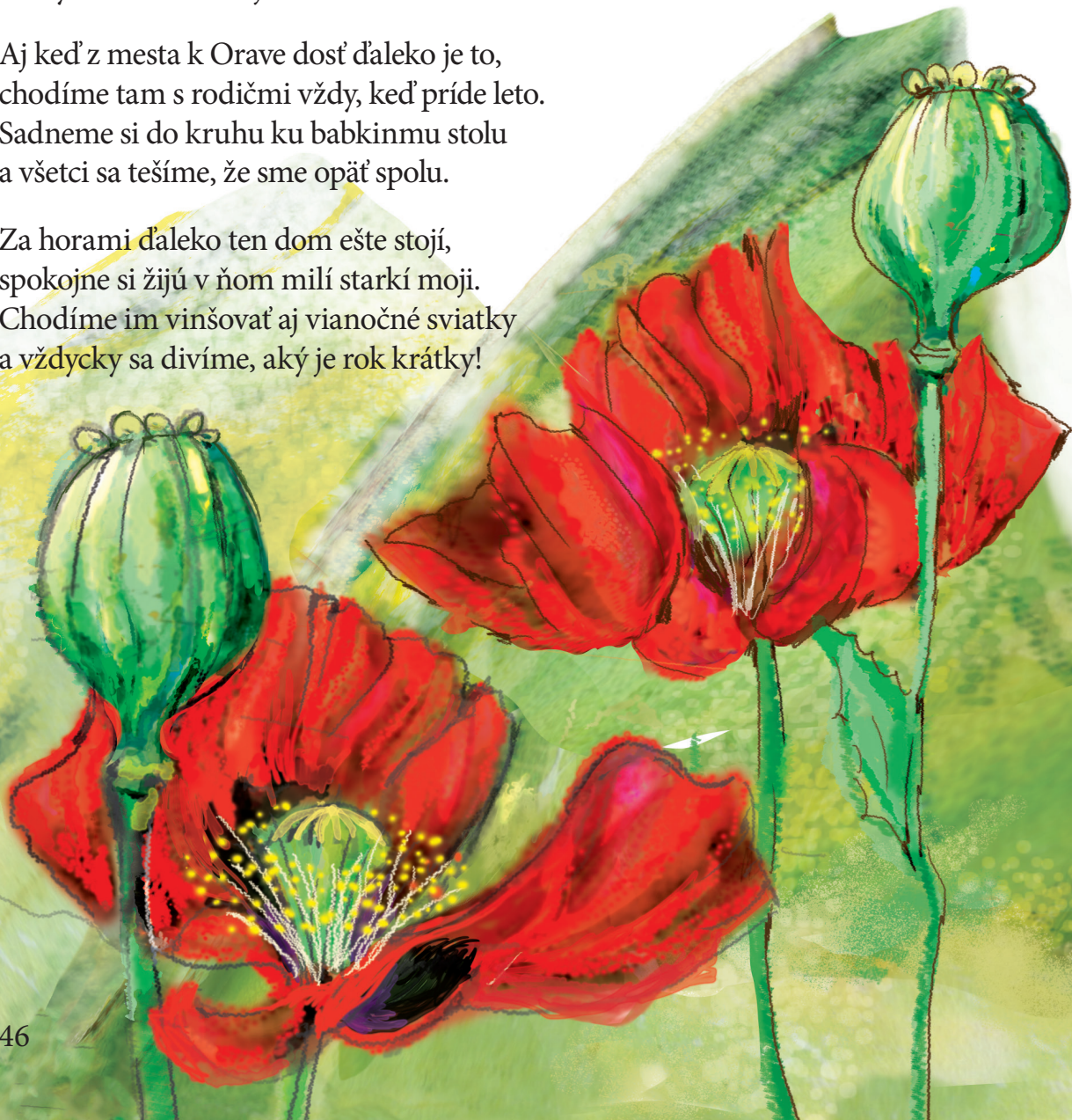
„Chichi, chichi, čo si šiši? Nebuď smiešny, maličký!
Veď sme predsa všetky pánbožkove kravičky!“

ZA HORAMI ĎALEKO

Za horami ďaleko stojí domček malý,
dedko s babkou mamku v ňom s láskou vychovali.
Za domom je potôčik a smreková hora,
srnky odtiaľ schádzajú do dedkovho dvora.

Aj keď z mesta k Orave dosť ďaleko je to,
chodíme tam s rodičmi vždy, keď príde leto.
Sadneme si do kruhu ku babkinmu stolu
a všetci sa tešíme, že sme opäť spolu.

Za horami ďaleko ten dom ešte stojí,
spokojne si žijú v ňom milí starkí moji.
Chodíme im vinšovať aj vianočné sviatky
a vždycky sa divíme, aký je rok krátky!

VLK A JAZVEC

Vlk stretne v hore jazveca a prihovori sa mu: „Predstav si! Naľabil som včera na mladého zajaca a ten mi povedal, že som najväčší inteligent z celej hory!“

Jazvec vyvalí oči a spýta sa: „A čo je to vlastne ten inteligent?“

„To neviem,“ oblizne sa vlk. „A tak som toho zajaca pre istotu zožral!“

ČLOVEK A VÔL

Spýtal sa raz človek vola: „Povedz, ako ste vy voly vlastne prišli k jarmu?“

Vôl pohodil chvostom a zamučal: „Dali nám ho na krk ľudia. No vy ľudia si dávate jarmo na krk sami!“

MRAVEC A SVRČEK

Mravec celé leto ťažko pracoval. Do mraveniska si znášal potravu, aby v zime nehladoval.

Svrček celé leto presedel na lopúchu a veselo vyhrával.

Keď zaduli zimné vetry a napadol sneh, prišla na svrčka bieda.

Uzimený a hladný prišiel k mravenisku a žobronil: „Kamarát mravček, daj mi dačo zobnúť! Od hladu ledva stojím na nohách.“

„Čo si robil celé leto, keď teraz nemáš čo jesť?“ spýtal sa ho mravec.

„Vyhrával som,“ odvetil svrček.

„Vyhrával?“ zapišťal nahnevany mravec. „No tak teraz tancuj!“

SVRČEK A JEŽKO

Chválil sa raz malý svrček priateľovi ježkovi:

„Tak si predstav: včera som mal úspech takmer svetový!

Pri najväčšom mravenisku na vrchole balvana na husliach som koncertoval od večera do rána!“

„A čo mravce, tešili sa?“ spýtal sa ho ježko malý.

„Nie,“ odvetil smutne svrček. „V mravenisku sladko spali.“

KTO SA BOJÍ ZIMY

Kto sa bojí zimy, zo snehu má strach,
ten, kto teplej izby neprekročí prah.
Komu v mraze klepú zuby klipi-klap,
z toho nikdy nenarastie mocný chlap!

Kto sa bojí zimy, sedí pri peci,
zalezený ako mačka vo vreci.
Ten, kto lyže, sane nevezme do rúk,
ten nebude nikdy zdravý ako buk!

